

P. G. J. MEYS †.
oud-directeur van het Rijks-telegraafkantoor te Arnhem, is in den ouderdom van 85 jaar aldaar overleden.

N. J. BEVERSEN †.
oud hoofd-ingenieur bij de Zuid-Hollandsche Electrische Spoorweg-Maatschappij, is op 65-jarigen leeftijd te 's-Gravenhage overleden.

In tegenwoordigheid van Z. K. H. den Prins der Nederlanden heeft de bekende journalist, Redacteur van het Alg. Handelsblad, Jhr. Jan Feith een lezing gehouden in het R. K. Gymnasium te Amsterdam over zijn reis om de wereld. Op de tweede rij met wit plastron Jhr. Jan Feith. Op de voorste rij van links naar rechts: de beide commissieleden Dr. J. F. Weterings, voorzitter van de commissie; Dr. L. K. Dupree (staand), leeraar M.O., secr. van de commissie; Pater M. van Everdingen, rector van het Ignatiuscollege; Zijne Excellentie vice-admiraal Tideman; Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Hendrik, generaal-majoor Ophorst, stelling-commandant van Amsterdam; Kolonel Schott, plaatselijk commandant. Op de tweede rij: majoor Vogel, chef van den staf van de stelling Amsterdam. Jhr. J. H. Backer, adjudant van Z. K. H. den Prins. Jhr. Jan Feith, redacteur „Onder de streep" van Het Algemeen Handelsblad. Kapitein van Linden Tol, Adjudant van den generaal-majoor. De adjudant van den vice-admiraal. Kapitein de Ridder, commandant depot 2e Reg. Vesting Artillerie.

J. K. F. VAN HULSEN
herdacht den 1sten April den dag, waarop hij vóór 50 jaar als bediende bij de firma A. J. Reynvaan in betrekking kwam.

N. A. KOGEL
herdacht den 28sten Maart den dag, waarop hij vóór 40 jaar bij de firma E. A. Joachimstal & Co. in betrekking kwam.

EEN APRILGRAP

en heer wenscht mevrouw te spreken!" Mevrouw Romer keek de dienstbode met een onwillig gezicht aan. — „Maar Anna, je ziet toch dat ik niet gekleed ben! Bovendien moeten deze pantoffels onder alle omstandigheden klaar, ze zijn voor mijn man bestemd, ter gelegenheid van ons eerste huwelijksjaar, en dus .... e .... zeg maar dat ik uitgegaan ben!" — Anna lachte.

„Excuseer, mevrouw, maar ik zei hem reeds dat ...."

„Hè, hoe onaangenaam! Wie is 't?"

„Ik ken hem niet, mevrouw! Hier is zijn kaartje!"

Anna lachte weer, terwijl mevrouw den naam las, om dan verward op te springen.

„Professor von Bertuch? Waarom zeg je dat niet dadelijk, Anna? De directeur der academie! De chef van mijnheer! Snel! Help me! De zwart zijden japon! Maar lach toch niet zoo dwaas!"

Als mevrouw Romer na een kwartier eindelijk het salon binnentreedt, blijft ze vol verrassing staan.

„Hans, jij?" — „Mies, ik!" — „Maar..."

„Wat 'n onzin nietwaar? Om onder een valschen naam binnen te sluipen en mevrouw in haar statiekleed te jagen, terwijl ik ze iederen morgen in haar huiselijk gewaad veel mooier en nederiger zien kan. Ja, ja, waartoe dit alles!"

„Dat zou ik ook graag ....."

„Hu! Wat 'n gezicht! Mag ik mevrouw Mies verzoeken eens even op den kalender te zien?"

Mevrouw kijkt.

„De 25ste Maart?" zegt ze verwonderd.

„Ja natuurlijk! Dat is nou weer eens echt vrouwelijk! De kalender is er niet om den datum aan te wijzen. De 25ste was een Donderdag, en nu is het weer Donderdag, dus de ...."

In vliegende haast scheurt mevrouw de blaadjes af. Dan schatert ze het in eens uit:

„De eerste April! Hans! Man! De eerste April!"

„Ja, de eerste April. Vandaag is 't een jaar dat ..."

Ze lacht even, bloost en loopt dan op hem toe om hem den mond te sluiten. Hij weert haar plagend af.

„Je sliep vanmorgen, toen ik naar het atelier ging. Mies, je sliep! Op den eersten April! Je had dus vergeten, wat..."

„Zwijg, boosdoener, of ik loop weg!"

„Jij? Met mij? Evenals toen?"

Hij greep naar haar en trok haar, trots haar zijden japon, op zijn knie.

„Weet je 't nog? Heden voor een jaar steeg een vroolijk gezelschap in den trein om een plezierreisje te maken."

Ze zuchtte komisch.

„Een plezierreisje ... o!"

„Waarom zouden ze ook niet? Het was de eerste April. Een dag zoo zonnig, zoo hemelsblauw, zoo vol van lentegeuren, dat men wel uit den band moest springen!"

„Jij!"

„Ja, ik en anderen. In dat gezelschap bevond zich een zeker dochtertje van een zekeren consul-generaal en millionnair, een maagdelijn zoo schalks, blauwoogig, rozewangig als wijlen Doornroosje geweest moet zijn, toen ze nog niet ingeslapen was. Het ging ook precies zooals bij Doornroosje. De ouders bewaakten hun dochtertje met argusoogen, zoodat dit dochtertje veertien dagen te voren zich eerst na overwinning van bijna onoverkomelijke moeilijkheden door een armen, verhongerden ridder van het palet achter een zekere taxushaag van den consulairen tuin den — eersten kus had kunnen laten ontrooven!"

„Hans, mijn zijden japon!"

„Maak je niet bezorgd! Geen mensch ziet het, evenmin als achter de taxushaag. Nu, die beide menschenkinderen, Doornroosje Mies en palettenridder Hans, werden door een vriendelijk aardmannetje van het gezelschap gescheiden en in een afzonderlijken wagon geplaatst. En toen — zette zich in beider hoofden het boosaardige plan vast om de plaats van bestemming voorbij te sporen en verder te reizen. Eindelijk werd dit door de anderen opgemerkt. Toen kwam er een Aprilbui los. Eerst regende het uit Doornroosjes oogen, daarna — brrr! — toen de beide deugnieten met den volgenden trein terugkeerden (Papa de consul generaal had in zijn toorn reeds algemeen bekend gemaakt dat de schilder Hans Romer zijn Mies ontvoerd had), toen kwam er ...."

„Een hagelbui!" zuchtte mevrouw Mies melankoliek. „En toen ...."

„En toen? Wel toen kwam de bruiloft en daarna Mei, niets dan blauwe, wolkenlooze, lachende Mei!"

Weer zuchtte mevrouw Mies.

„Mei? Niets dan Mei?"

„Wat nu?"

EEN VLIEGMACHINE GELAND.
Te Kruiningen is de vorige week een Engelsche vliegmachine gedaald, die een tocht boven Antwerpen had gemaakt. Naast de machine ziet men den Burgemeester van Kruiningen, den heer Dominicus met zijn dochter. De veldwachter wilde klaarblijkelijk ook wel eens in een vliegmachine zitten.

„Ach, lieve hemel, Hans! Het is .... ik ben ... maar... als je nu maar geen schilder was, ten minste geen portretschilder. Het is afschuwelijk. Ik zit hier in huis en denk ... Ja, ik denk aan niets dan aan jou, terwijl jij in je atelier dames schildert en .... en er laten zich zooveel dames door je schilderen, enne .... er zijn zooveel knappe bij en die moet jij allen maar aanzien, Hans, voortdurend aanzien! Kun je ze niet schilderen zonder ze steeds maar aan te kijken? En dan zien ze jou ook maar aan .... weet je, zoo erg vriendelijk, zoo ... zoo .... afschuwelijk! Als ik dan weer een afgewerkt portret van je zie, dan is 't mij, alsof ik alle penseelstreken moet tellen. Hier heeft hij ze aangekeken en hier, hier, hier, hier! Het is dom, belachelijk, Hans, maar 't is waar."

Ze legt haar hoofdje aan zijn schouder en — ook zij kijkt hem aan en in haar groote, anders zoo vroolijke kijkers staan nu tranen.

„Alweer ijverzuchtig, schat? Moet ik je dan zweren dat geen vrouw een trouwer man heeft dan Mies Romer?"

„Och, zweren! Dat doe je iederen morgen en iederen avond. Als ik je maar eens betrappen kon."

„Maak geen Aprilgrap, kind."

„Aprilgrap?"

Ze springt op en in haar oogen tintelt het weer! Dan schatert ze het plotseling uit, neemt zijn hoofd in haar handen en kust hem hartelijk.

„Echt Aprilweer, is 't niet, Hans? Eerst regen en dan zonneschijn!"

Ook hij lacht weer.

„Als er maar geen hagelbui komt, Mies!" — „Hm!"

* * *

Dienzelfden namiddag begaf de schilder Hans Romer zich naar zijn atelier. Hij had nog een zitting. Zijn vrouw nam het hem oogenschijnlijk niet kwalijk. Zij lachte zelfs.

Zij lachte ook daarna, terwijl ze zich ijverig moeite gaf om op rose luxepost met een verdraaide hand een brief te schrijven.

Alleen de lange haken aan haar h's kon ze onmogelijk afwennen. Doch haar man zou dit niet opmerken; in dat opzicht zijn alle mannen blind.

Mevrouw ontbood iemand van de dienstverrichting, droeg dezen op den brief te bezorgen en wilde juist weer aan haar handwerkjes gaan, toen ze aan de straat bekende stemmen hoorde. Ze vloog naar het raam. Er stond een rijtuig voor de deur stil. Wie steeg eruit?

„Papa! Mama! Bella!" Ze stormde de trap af.

Ze waren het werkelijk, en met zeldzaam feestelijke gezichten: alleen Bella keek niet feestelijk. Een echt Aprilgezicht. Half lachend, half weenend; dan toornig, dan spotziek, maar steeds trotsch. Papa en mama waren gekomen om Bella in veiligheid te brengen. — Voor wien?

Voor een schilder met wien zij den afgeloopen winter in Rome kennis gemaakt had, hoewel papa en mama schilders verafschuwden. In Rome was het evenwel niet mogelijk ze te ontwijken; heel Rome was een groot atelier.

En Bella had met den schilder gekoketteerd. Heusch waar! Mama had het wel gemerkt; mama had verstand van die zaken! Ja, en zonder twijfel had Bella achter papa's en mama's rug om met den schilder gecorrespondeerd. Hoe wisten ze anders waar ze elkaar steeds ontmoeten zouden?

Ze waren naar Murchen teruggevloden en hadden vast geloofd dat ze in veiligheid waren, tot eergisteren. Vlak onder mama's venster had die kerel gestaan en naar boven gegroet — met een kushand nog wel! Hij had haar voor Bella gehouden en was verschrikt voortgeloopen, toen mama haar woedend gezicht, nog met haar nachtmuts op, aan het venster vertoond had.

Bella wist natuurlijk van niets af, maar het had haar niemendal geholpen. Munchen had een ongezond klimaat, maar in Berlijn was het 's zomers heel goed. Bella zou dus in Berlijn blijven, als Hans en Mies er niets op tegen hadden.

Mies had er natuurlijk niets tegen.

„Maar je man!" vroeg mama op een toon vol twijfel.

„Hans zal natuurlijk dol blij zijn," beijverde Mies te verklaren, terwijl haar tegelijkertijd een idee door het hoofd vloog. „Hij is in zijn atelier. Hoe zoudt u het vinden, mama, als Bella en ik hem straks gingen halen, terwijl u een weinig uitrust?"

„Bella?" stoof mama op. „Bella komt niet bij mij vandaan. Ik ben overtuigd, dat zoodra Bella alleen is, die akelige schilder aan den eersten hoek van de straat reeds bij haar is."

Bella trok de schouders op, terwijl het jonge mevrouwtje lachte.

„Maar mamaatje, Berlijn is zoo groot, en —" ging ze fluisterend voort, „ik zou Bella dan nog eens op haar geweten kunnen werken."

Mama keek haar oudste dochter onderzoekend aan.

„Jij? — Nu, mijnentwege! Maar dat beloof je me, Mies: zoodra je een vreemden heer tegenkomt, kom je subiet met Bella terug, hoor je? En je houdt goed haar arm vast!"

Mevrouw Mies beloofde het, hoewel niet alle Berlijner heeren bekenden van haar waren.

* * *

Hans Romer was juist voornemens, na het beëindigen